

Svajonų
ROMANAI

SJK
SICILIJOS KOREČIAI
SJK
5

SHARON KENDRICK

Nuplėšta garbė

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

Knygute.lt

Sharon Kendrick

NUPLĖŠTA GARBĖ

Šeštasis serijos
„SICILIJOS KOREČIAI“
romanas

Versta iš Sharon Kendrick, A Whisper of Disgrace,
2013

© Sharon Kendrick, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“ skaitmeninė versija, 2014

ISBN 978-609-406-783-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Butelis buvo šaltas, bet anaipol neprilygo jos širdį kaustančiam ledui. Roza priglaudė šampaną prie lūpų ir stengdamasi numalšinti skausmą vėl atsigėrė. Norėjo pabusti ir sužinoti, kad pastarųjų kelių dienų nebūta. Norėjo būti tokia, kokia visada manė esanti. Ir troško, kad tas aukštas vyras kitame naktinio klubo gale liautųsi vėręs ją tamsiu, nerimą keliančiu žvilgsniu.

Nuo blyksinčių šviesų ir garsios muzikos Roza jautėsi apsvaigusi. Gal taip veikė šampanas, kurį maukė nuo pat tos akimirkos, kai įėjo? Nebuvo pratusi prie gaižaus putojančio gėrimo ir jis jai nelabai patiko, tikriausiai dėl to, kad užaugo gerdama sodrų šiltą raudonąjį Sicilijos vyną. Iš tiesų, kartais jai leisdavo išgerti pusę taurės vandeniui skiesto vyno, stebint nepaprastai budrioms dviejų brolių akims.

Tačiau iš tikrųjų jie jai ne broliai. Nuo šiol turi laikyti juos netikrais broliais.

Roza sugniaužė butelio kakliuką, o prisiverčius pažvelgti neįtikėtinais tiesai į akis, jos stuburu nuvilnijo šiurpas. Niekas nėra taip, kaip atrodo, ir daugiau niekada nebus. Žinia buvo

negailėstinga, ji pačiu blogiausiu būdu sužinojo visą laiką gyvenusi meilę.

Ir kad nėra ta, kuo save laikė.

– *Mademoiselle*¹? Jūs pasiruošusi?

Roza nebyliai linktelėjo, kai naktinio klubo darbuotojas mostelėjo link pakylės, ant kurios moterys visą vakarą bandė šokti aplink stulpą. Derėtų pasakyti, kad daugumai visiškai nesisėkė, nors buvo lieknos, neįtikėtinai sportiškos šviesiaplaukės. Tiesa, taip atrodė visos moterys šioje Prancūzijos Rivjeros dalyje. Roza jau tėsė tikra keistuole dėl savo juodmedžio spalvos plaukų, rusvos odos ir apvalumų, kurie dabar lipte lipo iš naujutėlės tamsiai raudonos suknelės.

Ji netvirtai užkėlė koją ant pakylės, svarstydamą, ar sugebės šokti su tokiais aukštakulniais, kokių gimtojoje Sicilijoje nedrįstų avėti. Bet kam rūpi, jei ji suklops? Kam rūpi, kad tokios trumpos suknelės jai dar neteko vilkėti? Tik ne jai. Šiąnakt ji atsikratys senosios Rozos, kuri per daug kvaršino sau galvą dėl įvaizdžio ir gero elgesio. Šiąnakt ji priims naująją Rozą, moterį, užsiauginusią storesnę odą, kad dau-

¹ Panele (pranc.)

giau niekas neįskaudintų. Šioje išskirtinėje Prancūzijos pajūrio atkarpoje, vadinamoje Žydruoju Krantu, ji išlįs iš apsauginio kiauto ir taps žibančia neatpažįstama būtybe – taip jos pokytis bus baigtas.

Roza vėl gurkštelėjo šampano ir padėjo butelį, tačiau užlipusi ant pakylos pajuto, kad jos ir kitapus klubo stovinčio vyro – to tamsiausias plaukais ir galingu kūnu – žvilgsniai susitiko. Jis vis dar ją stebėjo ir kažkas tame smalsiame linksmume, kuris žybsėjo jo akių gelmėse, priverė Rozos skrandį keistai sujudėti. Neįsijaučia niekas jo nemokė, kad nemandagu šitaip spoksoti? Dar nemandagiaus nepaisyti tos vargšės moteriškės, kuri kone kabinosi jam ant kaklo.

Pasigirdo muzika ir Roza suėmusi stulpą atkišo dubenį į priekį taip, kaip matė darant kitas. Iki šio vakaro tokių šokių ji nė nebuvo regėjusi ir tikrai nebūtų drįsusi dalyvauti užsidegusių mėgėjų konkurse. Tačiau apimtas šoko žmogus elgiasi taip, kaip jam visai nebūdinga.

Apsivijusi koja slidų stulpą ėmė judėti. Juto, kaip lygus vėsus metalas slyščioja nuoga šlaunimi. Alkoholis ją atpalaidavo, o hipnotizuojantis muzikos ritmas įtraukė. Ūmai pasidarė lengva. Lengva atsiduoti jausmingai pulsuo-

jančiai muzikai ir pamiršti širdgėlą. Judesiai buvo instinktyvūs, lyg būtų gimusi šitaip šokti. Lyg neturėtų kitos galimybės, tik trintis kūnu į šį nejudrų metalinį strypą. Užsimerkusi dar aukščiau iškėlė koją ir atkragino galvą, kad pajustų, kaip ilgi plaukai prisiliečia prie grindų. Roza ėmė lėtai, jausmingai judinti klubus ratais prie stulpo ir pajuto nepaaiškinamą jaudulio kaitrą, pamažu besiplečiančią giliai slėpsnose.

Svajingoje užmarštyje ją pasiekė kiti garsai. Skardūs šūksniai jai slyščiojant aukštyn-žemyn pagal muziką. Netramdomas džiaugsmingų vyrų balsų klegesys, jai gniaužiant stulpą ir rangantis aplink jį. Bet Rozai nerūpėjo, kas šūkčioja. Buvo užsimerkusi ir visiškai atsidadavusi šokiui. Tai buvo labiausiai apvalantis potyris gyvenime – atsimerkė tik nutilus muzikai ir išvydo, kad jos stebėti priešais sceną susirinko didžiulė vyrų minia.

Akimirką Roza mirksėdama žvelgė į juos. Jautėsi tarsi vertingas eksponatas, demonstruojamas užsienio zoologijos sode. Pasijuto besitikinti išvysti įsiutusius brolių veidus.

Netiesa. Netikrų brolių. Bet net ir jie už šimtų mylių.

Roza atsitiesė ir nužvelgė susirinkusius vyrus

svarstydamą, kaip nesistumdant pro juos prasibrauti. Daugelio marškiniai buvo prasegti iki liemens, krūtinės žvilgėjo nuo prakaito. Ji nenorėjo jų liesti. Roza nusipurtė. Nenorėjo nieko su jais daryti. Troško tik dar išgerti, nes skausmas širdyje vėl atsivėrė ir, regis, tik alkoholis galėjo jį numalšinti. Roza pasilenkė paimti butelio, pajuto ant rankos pirštų prisilietimą ir atsitiesusi susivokė žvelgianti į juodžiausias akis, kokias tik teko matyti.

Tai tas vyras iš kitapus klubo. Tas spoksojo. Dar prieš dešimt minučių jis buvo kažkokios gražuolės dėmesio objektas. Roza pamėgino sufokusuoti žvilgsnį, kad atidžiai jį nužvelgtų. Kai vaizdas išskydo, o paskui vėl tapo ryškus, pamanė niekada nemačiusi tokio vyro. Stovėdama arti tvirto kūno ir žvelgdama į veidą su vanagiška nosimi Roza ūmai suprato, kodėl ana moteris kabinosi jam ant kaklo. Jis atrodė išskirtinis, lyg sutvertas iš kažkokios tamsios pirmapradės jėgos, tvyrančios visoje patalpoje. Juodos akys žibėjo tarytum po tomis ilgomis blakstienomis rusentų kaitri ugnis, lūpos buvo putlios ir jausmingos.

Tačiau pažvelgęs į triukšmingą vyrų spūstį jis susiraukė.

- Man atrodo, tave reikia skubiai išgelbėti, -

pasakė su egzotišku akcentu, kurio ji neatpažino.

Senąją Rožą toks vyras gal ir būtų įbauginęs – jei tik globėjiška šeima leistų priartėti prie jo bent per šešias pėdas. Bet naujoji kauštelėjusi Roza nesileido įbauginama. Tik pažvelgė jam į akis ir pajuto nepaneigiamą jaudulį – lyg radusi tai, ko nesitikėjo. Tai, ko net nežinojo ieškanti.

– Kaip suprantu, esi tam tinkamiausias?

– Aš tobulas kandidatas bet kokiai gelbėjimo misijai, gražuole. Būk tuo tikra.

Stengdamasi nuslopinti venose srūvantį jaudulį Roza neva stebėdamasi apsidairė.

– Bet niekur nematau balto žirgo.

– Todėl, kad visada jodinėju juodu eržilu, nors Prancūzijoje to nedarau. Jis stambus ir galingas, nelabai mėgsta naktinius klubus, – žvelgiant į Rožą jo akys žvilgėjo. – Priešingai nei moteris, kuri, regis, nė nesuvokė, kokią sumaištį prieš kelias akimirkas sukėlė atlikdama tą neįtikėtinai erotišką šokį, ir vos neišvedė visų susirinkusiųjų iš proto.

Rozos šypsena tapo šaltesnė suvokus, kad flirtas kas sekundę smarkavosi vis labiau. Be to, jos ryžtas menko, nes nebuvo to patyrusi.

Net studijų Palerme metais vyrai, kuriais žavėdavosi, sužinoję, kas ji tokia, laikydavosi atokiai. Koks sveiko proto vyras susidėtų su Koreti, moterimi, kurios nedrįstų nė paliesti iš baimės, kad bus persekiojamas vieno iš brolių arba pusbrolių?

Ji niekada nesutiko žmogaus, kurio nebaugintų galingos šeimos reputacija, be to, prie tokio vyro Rozos nebūtų nė iš tolo prileidę. Prie vyro, spinduliuojančio tokiu aistringumu, kad ji susimąstė, ar jį palietus pirštai nenudegtų.

Roza žinojo, kad būtų protingiausia apsisukti ir išeiti. Grįžti į užsisakytą viešbučio kambarį ir išsimiegoti. Rytą pabustų – tikriausiai kamuojama skeliančio galvos skausmo – ir nuspręstų, ką toliau gyvenime daryti.

Bet ji nesijautė protinga. Jautėsi... įžūli. Juk su įžūlumu susidoroti lengviau nei su širdgėla ir vienišumu? Būdamas įžūlus jautiesi gyvas, o ne išsikvėpęs ir tuščias, nesvarstai, kurgi krypsta gyvenimas.

– Nenoriu, kad mane gelbėtų, – pasakė ji irzlokai ir vėl užsivertė šampaną. – Noriu šokti.

– Šitai, – ramiai tarė vyriškis, imdamas jai iš rankos butelį ir atiduodamas kažkam stovinčiam greta – žmogus be žodžių jį paėmė, – taip

pat galima suorganizuoti.

Jis paėmė ją už rankos ir nusivedė į šokių aikštelę, o kai ją apglėbė ir muzika ėmė aistringai dunksėti, Rožą ūmai apėmė svaiginantis pavojaus pojūtis. *Jis toks aukštas*, – pamanė. Aukštesnis nei bet kuris kitas vyras, kokį teko matyti. Ir jo kūnas atrodo toks stiprus. Ji apsilaižė sukepusias lūpas. Moteris prieš tokį vyrą tikrai neatsilaikytų. Ši mintis užuot išgąsdinusi ją sujaudino.

– Net nežinau tavo vardo, – išrėkė Roza.

– Nes neprisistačiau.

– O ar ketini?

– Gal... jei būsi labai gera.

Ji nutrūktgalviškai klustelėjo:

– O jei nebūsiu?

Jis nė nemirktelėjo.

– Tuomet būtinai prisistatysiu, nes labiau už viską mėgstu blogas moteris. Mano vardas Kulalas.

Ji pamėgino pakartoti. Sudėjusi lūpas vamzdeliu ištarė pirmąjį skiemenį, paskui liežuviui palietus gomurį sumurmėjo kitus.

– Ku-lalas.

– Mmm. Man patinka, kaip tari. Iš tavo lūpų skamba labai aistringai.

Roza sukikeno.

- Liaukis!

Staiga užplūdus geismui Kulalas prisitraukė ją arčiau ir pajuto, kaip ji prisišlieja prie jo, tarytum visą vakarą būtų tik to ir laukusi. O ar jam nebuvo taip pat? Juk jo pojūčiai užsiliepsnojo tą pačią akimirką, kai į ją pažvelgė ir išvydo, kaip švelnios lūpos nekaltai stebintis prasiskiria - tas judesys tikrai nederėjo prie nuodėmingai nuostabaus geidulingo jos kūno. Kulalas juto, kaip jos krūtys spaudžiasi prie jo krūtinės, ir aistringai įkvėpęs prikišo lūpas jai prie ausies.

- O dabar pažiūrėkime, ar aikštelėje šoki taip pat gerai kaip ant pakylos, gerai, gražuole?

Sklandžiai jam iš lūpų besiliejančios žodžiai perspėjo Rozą pasisaugoti. Nes komplimentai žarstomi ne šiaip sau - šito ją išmokė negailastinga šeima. Pasakai moteriai, kad ji graži, o ji tau atsiduoda - ar ne taip būna? Ji užaugo stebėdama, kaip šeimos vyrai imasi beširdiškų vilionių. Tokie vyrai iš tokios moters kaip ji nori vienintelio dalyko, o ją juk išauklėjo saugoti garbę ir dorovę. Tačiau taip buvo iki pasikeičiant pasauliui. Iki paaiškėjant, kad vertybės, kurias taip brangino, yra lėkštos ir bevertės.

Taigi Roza nustūmė abejones šalin ir pakėlusi į jį akis nutaisė koketišką žvilgsnį – iki šiol net nežinojo taip mokanti.

– Įvertinsi mane pagal dešimtbalę sistemą?
– Jei nori, – Kulalas tvirčiau apsvijęs jos liemenį. – Bet iš anksto įspėju, kad esu labai griežtas teisėjas.

Atsakas išsprūdo anksčiau, nei Roza suvokė jį ištarusi.

– Surizikuosiu, – pasakė ji.

– Gerai, – jo lūpos prigludo jai prie kaklo. – Man patinka rizikuoti linkusios moterys.

Roza juto lūpų prisilietimą prie nuogo kaklo ir iš malonumo užsimerkė. Tai... tikra palaima. Kulalas tvirčiau apkabino ir ji suvokė, kad šokis su juo visiškai kitoks nei su kitais vyrais. Jis, regis, savo nuožiūra kūrė taisyklės, visiškai nepaisė muzikos ritmo ir judėjo taip, tarytum tai būtų lėtas valsas, o ne energinga daina. Ir ji leidosi vedama. Kodėl ne? Tiesą sakant, jis galėtų tęsti visą naktį – jam sekėsi labai gerai.

– Ar patinka? – tyliai pasiteiravo jis, delnais savininkiškai perbraukdamas jos užpakaliuko link.

Ūmai apėmęs svaiginantis laisvės pojūtis ir jausmas, kad paklūsta kūno troškimams, su-

teikė Rozai drąsos – glaudžiama dar arčiau ji nesigūžė.

– Taip.

– Taip ir maniau. Man taip pat patinka. Labai patinka.

Pajutęs, kaip jos pirštų galiukai keliauja jam ant pečių, Kulalas užsimerkė. Skruostą lietė šilkiniai Rozos plaukai ir jį užliejo tokia stipri aistros banga, kad apėmė nepakeliamas noras ją liesti dar intymiau.

Tačiau Kulalas, nors visada garsėjo kaip taisykles laužantis princas, gerbė pareigas ir netino rizikuoti karališkuoju vaidmeniu. Šokti su moterimi, kuri kitų akyse akivaizdžiai mėgavosi iššaukiančiu elgesiu, viena, bet mylėtis su ja viešumoje – visai kas kita. Taigi, nors juos pridengė siūbuojanti minia, o blyksčiojančios šviesos temdė daugumą judesių, jis nedarė to, ko norėjo. O troško per ploną trumpos suknelės satiną pažaisti su jos speneliais. Arba kyštelėti ranką po suknele ir paliesti drėgną kaitrą, besiskverbiančią pro kelnaites.

Jei tik ji mūvi kelnaites.

Kulalas nurijo seiles ir susimąstė, ar ji pajuto ūmai sukrutusią erekciją....